

opusdei.org

Meditacions: Dijous de la setena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dijous de la setena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: la grandesa del do de Déu; l'Esperit Sant sempre ens renova; la longanimitat ens treu la por.

05/06/2025

JESÚS, ABANS de pujar a la creu per amor a cada home i cada dona, ens vol elevar fins a l'alçada del seu amor. El Senyor vol, d'alguna manera, posar-nos al seu mateix nivell, regalar-nos tot allò que té, tot allò que ha rebut. Per això ens ofereix la seva intimitat amb Déu Pare. «La glòria que vós m'heu donat, jo també els l'he donada a ells» (Jn 17, 22), llegim a l'evangelí de la Missa d'avui. Jesús vol que el Pare ens miri amb el mateix orgull amb què el mira a ell. I per heretar tot aquest patrimoni és important comprendre, abans que res, «que Déu és do, que no actua prenent, sinó donant. Per què és important? Perquè la nostra manera de ser creients depèn de com entenem Déu (...). Si tenim al cor un Déu que és do, tot canvia. Si ens adonem que el que som és un do seu, gratuït i immerescut, aleshores també a nosaltres ens agradaria fer de la mateixa vida un do»^[1].

Jesús ens regala l'Esperit Sant, el que dona tots els dons, l'amor que hi ha entre Déu Pare i ell. I amb ell ens dona un dels fruits: la longanimitat, que és grandesa d'ànim davant les dificultats. «Del fet que tu i jo ens portem com Déu vol —no ho oblidis—, en depenen moltes coses grans»^[2], deia sant Josepmaria. Hem estat cridats a rebre un amor infinit, però moltes vegades la nostra capacitat no es correspon amb les ànsies de dilatar-se que el nostre cor ha rebut com a regal. És possible que, sovint, ens concentrem massa en les nostres debilitats i pecats. Tot i això, l'Esperit Sant sempre ens empeny a mirar cap amunt, a contemplar l'horitzó, a aixecar-nos amb més força. No són les nostres obres soles les que conquisten la santedat, ni tan sols són el més important: és Déu qui fa que el nostre lliurament, aquesta petita llavor de mostassa, es multipliqui i serveixi per donar ombra a tants.

«QUAN LA VIDA de les nostres comunitats travessa períodes “fluixos”, on es prefereix la tranquil·litat domèstica a la novetat de Déu, és un mal senyal. Vol dir que hom busca protegir-se del vent de l'Esperit. Quan es viu per a l'autoconservació i no es va cap als qui estan més allunyats, no és un bon signe. L'Esperit bufa, però nosaltres arriem les veles. Malgrat tot, tantes vegades hem vist obrar meravelles. Sovint, precisament en els períodes més foscos, l'Esperit ha suscitat la santedat més lluminosa. Perquè ell és l'ànima de l'Església, sempre la reanima d'esperança, l'omple d'alegria, la fecunda de novetat, li dona brots de vida. Com quan, en una família, neix un nen: trastorna els horaris, fa perdre el son, però porta una alegria que renova la vida, la impulsa cap endavant, dilatant-la en l'amor. D'aquesta manera,

l'Esperit porta un “gust d'infància” a l'Església. Obra un continu renéixer. Revifa l'amor dels inicis. L'Esperit recorda l'Església que, malgrat els seus segles d'història, sempre és una noia de vint anys, la dona jove de qui el Senyor està apassionadament enamorat. Per tant, no ens cansem de convidar l'Esperit als nostres ambients, d'invocar-lo abans de les nostres activitats: “Veniu, Esperit Sant”»^[3].

L'Església camina cap a la Pentecosta amb l'esperança d'assolir aquest do. Vol omplir-se de longanimitat: «No mireu els nostres pecats sinó la fe de la vostra Església, i doneu-li aquella pau i aquella unitat que vós mateix vau demanar»^[4], diem a la Santa Missa. No volem distreure'ns amb una visió de curt abast. Volem fixar la mirada en allò definitiu, allò que no passa, en l'amor de Déu per cadascú. Sant Josepmaria ens animava sempre a tenir la mirada

posada a l'horitzó: «No contempleu res només amb ulls humans, filles i fills meus. No mireu amb el nas enganxat al mur, perquè llavors no veuríeu més que una mica de paret, una mica de terra i la punta de les vostres sabates, que ni tan sols estaran netes perquè s'hauran tacat amb la pols del camí. Alceu el cap, veureu el cel, blau o ennuvolat, però esperant el vostre vol. Els obstacles de la sensualitat, de la supèrbia, de la vanitat; en una paraula, de la idiotesa humana, no són tan alts que puguin, si nosaltres no volem, encegar-nos completament la vista»^[5].

«JO ELS HE FET conèixer el vostre nom i els el farà conèixer més encara, perquè l'amor amb què m'heu estimat estigui en ells, i també hi estigui jo» (Jn 17, 26), continua

dient Jesús a l'evangeli d'avui. En alguns moments crida l'atenció com els apòstols, elegits per Crist des de tota l'eternitat, de vegades no eren gaire conscients del que passava al seu voltant. Però, en realitat, així som també nosaltres tantes vegades, que ens distraiem amb allò més immediat: «Moltes vegades la nostra vida està plantejada segons la lògica del tenir, del posseir, i no del donar-se. Moltes persones creuen en Déu i admiren la figura de Jesucrist, però quan se'ls demana que perdin alguna cosa de si mateixes, es fan enrere, tenen por de les exigències de la fe. Hi ha el temor d'haver de renunciar a alguna cosa bonica, a allò a què un està aferrat; el temor que seguir Crist ens privi de la llibertat, de certes experiències, d'una part de nosaltres mateixos (...). Hem de saber reconèixer que perdre alguna cosa, encara més, perdre's a si mateixos pel Déu veritable, el Déu de l'amor i de la vida, en realitat és guanyar,

tornar-se a trobar més plenament. Qui s'encomana a Jesús experimenta ja en aquesta vida la pau i l'alegria del cor, que el món no pot donar, ni tampoc pot prendre una vegada que Déu ens les ha donades. Per tant, val la pena deixar-se tocar pel foc de l'Esperit Sant»^[6].

El contrari de la longanimitat és la por, l'apocament, les ganes d'assegurar-ho tot, de no arriscar res. Deixar-se vèncer per la por és el més fàcil, però també intuïm on condueix aquest camí. L'Esperit allibera els nostres cors tancats a la por.

Transforma la nostra vida, però ho fa al seu estil: «El canvi de l'Esperit és diferent: no revoluciona la vida al nostre voltant, però canvia el nostre cor; no ens allibera de cop i volta dels problemes, però ens fa lliures per dins per afrontar-los; no ens ho dona tot immediatament, sinó que ens fa caminar amb confiança (...). Com ho fa? Renovant el cor, transformant-lo

de pecador en perdonat. Aquest és el gran canvi: de culpables ens fa justos i així tot canvia, perquè d'esclaus del pecat passem a ser lliures, de servents a fills, de descartats a valuosos, de decebuts a esperançats. D'aquesta manera, l'Esperit Sant fa que reneixi l'alegria, que floreixi la pau al cor»^[7].

«La meva ànima magnifica el Senyor» (*Lc 1, 46*). Demanem a la nostra Mare que descobrim com ella la grandesa del Senyor i ens deixem encendre pel foc de l'Esperit per incendiar, així, tota la terra.

.....

^[1] Francesc, Homilia, 31-V-2020.

^[2] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 755.

^[3] Francesc, Homilia, 20-V-2018.

^[4] Ordinari de la Missa.

[5] Sant Josep maria, Notes d'una reunió familiar, 25-VI-1972.

[6] Benet XVI, Homilia, 23-V-2010.

[7] Francesc, Homilia, 20-V-2018.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/meditacions-
dijous-de-la-setena-setmana-de-pasqua/](https://dev.opusdei.org/ca/article/meditacions-dijous-de-la-setena-setmana-de-pasqua/)
(05/08/2025)